

Bunalım Ve Fatura

– Ömer Faruk · 16 Şubat 2012

Maviş,yeni sahibinin yedeğinde oldukça uzun bir yolu kat ettiği halde yine de hayatından memnun görünüyordu. Çünkü bu yolculuk sayesinde, hem birçok yeri görmüş oluyor, hem de şimdiye kadar hiç tatmadığı nefis otlarla midelerini doldurabiliyordu.

Boynundaki yular, canını biraz sıkıyor değildi, ama, nasıl olsa sonunda ona da alışabileceğini düşünüyordu. Yolun iki yanından adeta fıkrırcasına çıkmış otların hepsini yemek istiyor; sahibi ise ancak arada sırada buna izin veriyordu. Maviş, tombul memelerindeki sütün artması yüzünden onları taşımakta güçlük çekiyordu. Buna rağmen bıraksalar tüm yeşillikleri silip süpürecektik kadar iştahı vardı.

Yeni ahırına girdiğinde buranın eskisine göre oldukça lüks bir görünümü olduğunu fark etti. Üstelik diğerindeki gibi başka ineklerle hattâ zaman zaman misafir gelen başka hayvanlarla bir arada yaşama zorunluluğu da yoktu. Gürültüler, patırtılar, acayip sesler ve hele o ağız şapırtıları artık burada onu rahatsız edemeyeceklerdi.

Birazdan güleç yüzlü bir kadın elindeki bakraçla içeri girdi. Maviş'in başını ve yeleğini okşadı; sırtındaki beyaz tüylerini eliyle düzeltti. Belli ki onu seviyor ve "hoş geldin" diyordu. Kadın,gittikçe ağırlaşan memelerindeki sütü sağınca Maviş, yeniden dünyaya gelmiş gibi oldu. Biraz sonra aynı kadın, taze ve yeşil bir kucak otu Maviş'in önüne attı. Maviş, mavi gözleriyle teşekkür etti kadına. Tabii arkasından da sanki günlerce açmışçasına yeşillikleri yutmaya başladı.

Maviş'i yalnız başına tam beş gün dışarıya bırakmadılar. Maviş, zamanının çoğunu ahırda dinlenerek geçirdi. Bazen de, ya adam ya da kadın tarafından etrafı tanınması amacıyla kısa süren gezintiler yaptırılıyordu.

Beşinci günden sonra Maviş'in iyi niyetinden emin olan sahipleri onu tek başına ve yularsız olarak araziye bırakmaya başladılar. Maviş bundan çok mutlu oldu, sahiplerinin güvenini kazanmak için elinden geleni yapmaya çalıştı. Meselâ çok canı çektiği halde dört-beş karış büyümüş tazecik mısırlarla dolu tarlalara girmemek için zorlu nefis mücadelesi verdi ve kendisine sataşan diğer ineklerle kavga etmemek için çok sabretti...

Sabretmenin mükafatını görmedi değil! Nitekim bir gün, sahibi Maviş'i köyün dışına götürdü. Maviş bütün gün koştu, zıpladı,oyladı... Her şey gerçekten çok güzeldi. Ağaçlar, otlar, çiçekler, sıcak güneş ve o vahşi erkek...

O'nu ilk gördüğünde ne hissettiğini tam olarak bilemiyordu ama heyecandan her tarafının titrediği muhakkaktı. O anı, ahırına çekildiğinde tekrar tekrar hatırlıyor, hayal âleminin enginliğinde mesut yüzüyordu...

Önce bir gürültü işitmişti, başını sesin geldiği tarafa çevirdiğinde, simsiyah dumanları havaya savura savura gelen o aşk ilâhını görmüştü. Önce eski köyündeki Karaboğa'yı andırıldığını zannetti, fakat yaklaştıkça fark etti ki ondan çok daha kuvvetli ve cüsseliydi.

O'na doğru yaklaşmalı mı yoksa uzaklaşmalı mı, bir türlü karar veremiyordu. Ayaklarına kalsa ileriye doğru gitmeliydi. Acaba ayaklarını dinlese miydi?..

Yanından geçerken bağırmıştı, acaba neden? Maviş'in cazibesini fark edip bağırmış olabilir miydi? Ya o arkasından kovalayanlar kimdi?...

Nerede Karaboğa, nerede o? Arada dağlar kadar fark var, diye düşündü. İlk çocuğunun yani Sarıkız'ın babası Karaboğa'yı, daha o zaman gözü pek tutmamıştı. Köyde tek olmanın verdiği kibirle dolaşan Karaboğa, sanki lütfen onunla bir ilişki kuruyormuş havasındaydı. O an, acıdan başka bir şey duymamış, karnında taşıdığı yavrusundan yüzünü bile görmeden nefret etmeye başlamıştı. Doğduktan sonra da Sarıkız'ı sevmemişti. Zayıf, çelimsiz, nazlı bir buzağıydı, fazla yaşamayıp on beş günlükken ölünce pek fazla üzülmemişti bile...

Sahibi onu tekrar oraya götürsün diye sabırsızlıkla bekledi. İçindeki özlem acıya, acı karamsarlığa, karamsarlık ölümcül bir ıstıraba dönüşüyordu. Sadece hayal kurmak artık yetmiyordu, O'nu görmek isteği dayanılmayacak bir hale gelmişti. Bir ara kendi başına kaçıp gitmeyi düşündüyse de yolu bulamayacağı korkusuyla bundan vazgeçti.

İkinci kez oraya gitmek için yola çıktıklarında bu sefer hazırlıklıydı. Yolda su içmesi için serbest bırakıldığı çeşmenin yalağında uzun uzadıya orasını burasını yıkadı, sahibinin şaşkın bakışları arasında ayaklarını yalağın içine soktu, ama yalak ufak olduğu için dört ayağıyla birden içine giremediği gibi az kalsın ayaklarını da kıracaktı. Şap şap ayaklarından sesler çıkararak çeşmenin başından ayrıldıktan sonra şöyle bir silkinip üzerindeki su zerreciklerini döktü. Yol boyunca güzelleşmek için yalandı durdu...

Beklemeye başladı. Canı ne koşmak ne de ot yemek istiyordu. Gözleri güneşin battığı yerdeydi. Ne zaman güneş karşıdaki dağın arkasında kaybolursa o zaman O çıkıp gelecekti. Zaman oldukça yavaş ve zor geçiyordu...

Yattığı yerden kalktı, biraz gezindi, ilerideki erik ağacının yanına gitti, boynuzlarının arasına ağacın gövdesini aldı, ağaca doğru abandı, sonra bu hareketten de vazgeçerek oracığa yatıverdi.

Beklediği an nihayet gelmişti... Güneş kaybolmaya başlayınca siyah dumanı ve ardından da O'nu gördü. Demiryoluna iyice yaklaştı. Maviş görüldüğünü fark etmişti. Çünkü O, bağıırıyordu. Maviş de tüm kibarlığını takınarak "Möö, möö" diye cevap verdi.

Umdu ki yanına gelince durup kendisiyle konuşacak. Bağırarak geçip gidince akli başına geldi. Peşinden koşan onca hayranı varken hiç durur muydu? Öyleyse niçin Maviş O'nun peşinden koşmasını?.. Dumanları yuta yuta, koştu koştu... Bir müddet sonra dışarıya iki karış fırlamış diliyle ve pörtlemiş gözleriyle yenilgiyi kabullenmiş olarak durmak zorunda kaldı. Nefes nefese, başı öne eğilmiş, geri dönerken çok üzgündü...

O gece, gözüne uyku girmedi. Bütün çabalarının boşa gittiğini düşünüyordu. Halbuki önüne çıkıp O'nu durdurabilirdi. Bir dahaki sefere gururunu ayakları altına alıp bunu gerçekleştirecekti. Günler çabuk geçse de bir gün yine oraya gidebilsem, diye düşünüyordu.

Yeni bir bekleyiş başladı... Öncekinden daha çok gün geçtiği halde, dileği bir türlü yerine gelmedi. Bu nedenle zihninde, tek başına oraya gitmek düşüncesi gün geçtikçe ağırlık kazanmıştı. ....İçindeki isteğin korkudan baskın çıktığı bir gün, yola koyuldu. Yine çeşmede yıkandı, temizlendi. Yoldaki nefis çiçeklerin üstünde saatlerce yuvarlandı. O'na güzel kokmak, temiz görünmek kısacası göz alıcı olmak istiyordu.

Güneş dağın ardına çekilmeye başlayınca, demiryolunun ortasında durup bekledi. Geldiğini belli

eden işareti yani siyah dumanı görünce yüzü güldü. Az sonra O, bütün azametiyle göründü. Hızla üzerine doğru gelirken bir yandan da tüm gücüyle bağıyordu...

Ne muhteşem andı o?.. İşte sevdiği erkek, onun için coşkuyla bağıyor, onun için şahlanıyordu. Karşılaşmaları, kavuşmaları, beraberliklerinin mutlu başlangıcı artık an meselesiydi. Maviş, gerdanını sallayarak, yuvarlak kalçalarını oynatarak, tüm sevimliliğini takınarak gözlerini kapattı . Ahhh vuslat, ahh!...

Gözleri kapalı O'nun erkekçe gür sesinin gittikçe yaklaşmasını hissediyordu. Yaklaştı yaklaştı ve tüyleri diken diken eden, sinir bozucu bir gıcırtyla, sağa sola fırlayan kıvılcımlarla her şey son buldu...

*****

Lokomotiften inen makinist, diğer tren personeline: "Bir inek daha gitti. Bu kaçınıcı? Haydi, bir tutanak tanzim edin de fazla gecikmeden yolumuza devam edelim." dedi.

Biraz sonra birkaç yolcunun "vah,vah"ları arasında tren hareket etmişti bile...